

Esperit i caràcter

Rosa Soler Adroguer serà acomiadada avui, dissabte, a les 12 del migdia, a la parròquia de Vidreres

Aquest djous, la Rosita, als seus 97 anys i d'una manera ben natural, ens ha dit adeu. Ja feia alguns mesos que advertia que s'estava cansant de viure, que si no podia treballar no feia servei i s'avorria, i encara que coneixent-la és ben comprensible el seu sentiment, a ningú no li agradava acceptar que se n'anava aquella dona d'esperit i caràcter, de curiositat infinita i conversa franca que sempre ens trobàvem a can Batallé de Vidreres amb una paraula amable, una indicació sobre el gènere i passejant la mirada, molt satisfeta, per la botiga –avui convertida en supermercat– que ella i el seu marit van obrir el 1948, ara fa 70 anys.

Rosa Soler Adroguer, la Rosita de can Batallé, es queda entre nosaltres com a referent de la història del poble i com a emblema d'una generació castigada per la guerra i la postguerra que va tirar endavant el país amb el seu esforç i treball infatigable.

Filla dels masovers de ca n'Aulet, germana d'en Pitu, la Quimeta i la Maria, va fer pocs anys d'escola però recordava emocionada una cançó sobre una planta molt bonica que s'havia de cuidar. Va conviure amb refugiats d'un aixecament militar que mai no s'hauria d'haver produït; s'amagava, amb tota la família, en sentir el brogit dels avions; es va espantar quan durant la retirada es van endur el pare de guia (però va tornar sa i estalvi); més endavant va tenir com a ballador a la Sala de Baix l'Isclle Batallé, de Maçanet de la Selva, amb qui s'acabaria casant i posant un petit comerç a la casa on s'havia estat el metge Massa, a l'actual carrer Pau Casals.

Per començar, mentre l'Isclle traguava el blat dels pagesos i servia farina als forners de Sils, Caldes, Riudarenes i Vidreres, la Rosita despatxava grana a sarrons, fins que de mica en mica el negoci es va anar ampliant: en Paco, el fuster, els va fer uns prestatges on ella endreçava l'oli, el sucre, el sabó, la xocolata, alguna galeta, el carburo (la mantega s'havia de refrescar al pou)..., els pocs productes que aleshores existien, molts venuts a granel o a unces i apuntats a compte fins que els parroquians cobraven la setmanada.

D'aquest gairebé no res i en uns temps molt difícils, la Rosita i l'Isclle van aixecar –més endavant amb la seva filla Angelina i el seu net Josep– un dels establiments de més prestigi de la contrada, que ha resistit a base de qualitat la competència de les grans superfícies i on ella fins a l'últim moment ha trobat una feina a fer perquè no es podia ni sabia estar quieta. D'humor tampoc li'n mancava: deia poc abans de marxar que era una pena que no pogués deixar la seva immensa memòria a qui en tragués profit. A tot el poble, de fet; la Rosita és també una part important de la memòria de Vidreres que trobarem a faltar.

Publicat a:

-El Punt Avui. Girona 27-10-2018, Pàgina 51

Font del document: <http://www.elpuntavui.cat/article/29-necrologiques/1492444-esperit-i-caracter.html>